

ста. „Тие хора сѣ дошле да обиратъ селото ни, вика дѣдо Либенъ. — Отъ тѣхъ сиромашките хора щатъ да осиромашѣятъ още повече! Гонете ги изъ селото...“ А ако нѣкоя селѣнка изъ Краставо село или изъ Душанци донесе на гърбътъ си сушени круши, сливи, дрѣнки, или орѣхи, и да ги продава, спорѣдъ обичайтъ, за вѣлна, то дѣдо Либенъ — за да не крадатъ дѣцата вѣлна отъ майките си и да я не промѣняватъ за нищо и за какво, — земе отъ бѣдната селѣнка торбата съ сичкото нейно купе, изтѣрси това купе на улицата, и извика на дѣцата: „Берете, момчета! Ъжте, момчета, орѣшки за здравето на дѣда си Либенъ! Цѣлувайте ми рѣка.“

Освѣнъ това дѣдо Либенъ не обича врачките, магиосниците, билерете и хекимете. „Сичките тие пезевенци сѣ лѣжливи хора, калпави души и дяволско семе“, казва дѣдо Либенъ, и стиска плѣсницата си.